

veiből. Erről készült az az album, melyből megmutatom magának, noha ez nem televízió, egy 1520—1582 között élt rézmetsző Szilénosz-ábrázolását. Mindenki tudja Szilénoszról, hogy Bacchusnak, a mámor, az orgiák istenének volt társa. Azt azonban kevesebben tudják róla, hogy bölcsesség hírében állott. Nietzsche is egyik művében mint bölcsét szerepelteti. Ezen a képen, látja, Szilénosz mámorban és álomban hever. De ez a részegség nem olyan fajta, mint a Bibliában Noé mómora, aki aléltan fekszik, szemérme leplezetlen, fiai röhögnek rajta. Itt a Szilénosz-képen a részegség azt jelenti, hogy a Természettel való mómoros kapcsolat nélkül — a tiszta logika, a tiszta igazság, a tiszta költészet *nem* ismerhető meg. Persze nem kell okvetlenül szélsőségesen lefordítani: be kell rúgnod és attól költő és bölcs lesz, — ilyen baromságot még negatív formában sem lehet emlegetni. Arról van szó, hogy a nagy költészet, a nagy mámor, a nagy szexualitás, a nagy vallásosság, a nagy ráció: egymástól megkülönböztethetetlen, mindez egyetlen nagy, gyönyörű, megváltó művészeti, vallási, intellektuális *egység*.

